

Zeezeiler Van Hellemond overwon zijn angsten

telegraaf.nl/financieel/676885017/zeezeiler-van-hellemond-overwon-zijn-angsten

Zeeheld Frank van Hellemond komt na 4,5 jaar weer terug naar Rotterdam.

Stormen, windstilte en vele meters hoge golven doorstond hij. Alle wereldzeeën heeft hij gedurende de jarenlange trip bevaren. Hij legde aan op verlaten bounty eilandjes in de Stille Zuidzee, maar doorkliefde ook de metershoge wilde golven rondom Kaap de Goede Hoop. Af en toe voer zijn vrouw Linda een stukje mee of zijn twee dochters. Ook zijn schoonzoon, Philippe George jeansondernemer Siwan Balli, stapte een weekje aan boord om van Port Elizabeth naar de Zuid-Afrikaanse marinehaven Simonstown nabij Kaapstad te varen.

Linda van Hellemond aan het roer tijdens een van haar bezoeken.

„Only crazy you”, reageerde iemand toen hij van het eilandje Sint Helena (bekend van de ballingschap van Napoleon Bonaparte) dat 2000 km ten westen van de Afrikaanse kust ligt in het zuiden van de Atlantische Oceaan rechtstreeks naar de Azoren voer. „Ik wist al dat het een lange tocht zou gaan worden met 5500 km voor de boeg. Ik dacht dat het 35 tot 40 dagen zeilen was. Het werden 55 dagen en 7000 km met vele windstiltes.”

“Van de 160 liter water waarmee ik vertrok, waren nog 20 liter over”

De tegenwind en totaal geen wind, veroorzaakt door een hogedrukgebied (Azoren High) was al berucht in de VOC-tijd. Het hield de boten soms weken in z'n grip. „Ik telde ook de noodrantsoenen uit, vooral gedroogde bonen, linzen en rijst. Van de 160 liter water waarmee ik vertrok, waren nog 20 liter over.”

Frank van Hellemond raakte in de ban van het zeilen toen hij een jaar of tien geleden allemaal zeilboten met mooi weer voor de kust van Zuid-Frankrijk zag. Hij verkocht uiteindelijk z'n 'bed and breakfast' in Zuid-Frankrijk, en vertrok met de zon in het zuiden, met achterlating en instemming van zijn vrouw en twee dochters.

Jeansondernemer Siwan Balli mocht meevaren langs de kust van Zuid-Afrika en bereidde een lunch.

Deze wereldreis met zijn nu veertig jaar oude bootje Liebelei (Duits woord voor 'romantisch avontuur') is zijn vijfde jaar ingegaan. Het bracht hem allereerst naar Zuid-Amerika. „Ik passeerde Kaap Hoorn 60 mijl ten noorden om de verplichte stop in Puerto Williams in Chili te maken. Daar lag Vuurland op me te wachten, een volkomen verlaten gebied, met meer gletsjers dan waar ook ter wereld, en het meest gure weer dat je je maar voor kunt stellen. Toch kwam hier mijn droom uit die me 30 jaar lang in zijn greep gehouden had. Dit is een van de belangrijke redenen dat ik een kleine 10 jaar geleden met zeilen begon en de eerste angsten overwon door alleen met de boot het water op te gaan.”

„Eerst deed ik Brazilië aan om het carnaval in Rio de Janeiro mee te vieren, toen naar Uruguay, dat zijn naam als land met de grootste vleesconsumptie inderdaad waarmaakt. Vervolgens wierp een vliegende storm me haast op de kust ergens halverwege Argentinië, Quequen (de meest sympathieke plaats om aan te spoelen), en ik overwon m'n angst voor stormen. Er zouden nog heel wat angsten overwonnen worden in de afgelopen jaren: piraten, haaien, koraalriffen, het aandoen van vreemde kusten, en de kans overvaren te worden.”

Het scheepsjournaal van Frank Hellemond leest u verder integraal hier:

„Gaandeweg de reis werd het steeds belangrijker, nijpender zelfs om me van die angsten te ontdoen, en ik begon me in spirituele boeken te verdiepen. Dagelijkse meditatie hielp me dichter en dichter bij mezelf te komen, en de oceaan waste mijn hart schoon van allerlei angsten.

Vanaf Vuurland zeilde ik in 43 dagen naar het zuidelijkste eiland van Frans-Polynesië. Op deze reis ervaarde ik wat het betekent om werkelijk gelukkig te zijn, namelijk vrij van angsten, en opgaand in het moment.

En toen Polynesië: De Polynesiërs zijn echt de aardigste mensen op deze wereld. Bijkomend voordeel was dat de zuidelijke eilanden nog helemaal niet toeristisch zijn. En zo leerde ik alles over kokosnoten, at en sliep ik bij de Polynesiërs thuis, en vooral leerde ik veel over hun cultuur, die me ver wegvoerde van wat we in het westen beschaving noemen. Ronduit, zonder enig voorbehoud, aardig zijn voor anderen, is hier de normale gedachte. Door de geïsoleerde ligging en doordat internet nog amper bestaat, komen de invloeden vanuit het westen nauwelijks door.”

Kokospalm

„In totaal bezocht ik 8 eilanden in Polynesië, en was getuige van de wereldkampioenschappen kokospalm klimmen op Tahiti. In 5 seconden naar de top.

Na 4 maanden ging ik onderzee naar Nieuw-Zeeland en kwam weer eens in een storm terecht die me 3 dagen in z'n greep zou houden, en vervolgens (ter compensatie?) kreeg ik 3 dagen windstilte. Het kon me niets schelen, de oceaan (de oermoeder) wiegde me voortdurend in haar armen en doofde het vuur van mijn verlangens. Gelukkiger kan een mens volgens mij niet zijn en daarmee was een nieuwe uitdaging geboren. Namelijk proberen deze 'staat van zijn' ook in het dagelijks leven op het land in mij te integreren.

Nadat de boot in Nieuw-Zeeland 'overzomerd' had vanwege het orkaanseizoen, ging de reis verder naar Australië, een zeer beschaafd land, met strikte regelgeving, en over de positie van de Aboriginals heeft iedereen een eigen mening.”

Sloophamer

„Na Australië lag de Indische Oceaan voor me open. Ik benoemde haar 'de sloophamer'. Allemachtig, wat een gemene zuidelijke deining, die de boot keer op keer ramde. In de Indische Oceaan ligt Christmas Island, alwaar ik struikelend over de rode krabben aan land ging. En ofschoon Kerst nog 6 maanden weg was, leek het dat in de harten van de mensen hier de kerstgedachte het hele jaar leeft. Niet eerder maakte ik zo'n gastvrije ontvangst mee.

Daarna naar Mauritius. Opnieuw zo'n 30 dagen zeilen met harde wind in de rug (daar kan de Atlantische Oceaan nog een voorbeeld aan nemen). Mauritius kon me verder niet echt bekoren met z'n enorme aantal resorts, en weinig mooie natuur. Iets verderop ligt Ile de la Reunion, met wel prachtige natuur, en ik maakte zelfs van redelijk dichtbij een vulkaanuitbarsting mee.

Toen nog 'eventjes' Zuid-Afrika ronden, en dan via Kaapstad terug de Atlantische oceaan op. Dat werd een lastige zeilreis om Kaapstad te bereiken, met weerberichten die ver van de werkelijkheid afweken. Maar goed, de beruchte 20 meter hoge freakwaves zijn me bespaard gebleven.

Van Kaapstad ging de reis naar Saint Helena, meer geïsoleerd kan een eiland volgens mij niet liggen. Toch beschikt het eiland inmiddels over een vliegveld en ook cruiseschepen weten de zee naar het laatste verblijf van Napoleon (zijn resten zijn later naar Parijs overgebracht) te vinden."

14 september

„De Azoren zijn een prima uitgangspunt voor het laatste stukje van mijn reis, eerst heel veel bootonderhoud en reparaties, en vervolgens naar Nederland, via Engeland. op 14 september hoop ik de aankomst in Nederland te vieren. Ik merk op dat dit verslag in kort bestek 99 procent van mijn reis onbelicht laat.

Zoals de enorme vrachtboot die op ramkoers lag, en aangezien ik tegen de wind in slecht uit kon kijken, riep ik de boot via de radio op. De wha, ha, haa, tsi ha klanken die ik terug kreeg, leken van een dronken Chinees. Uiteindelijk ging het net goed.

Of de 180 graden stormdraaiing die de boot bij Mangareva van z'n anker afsloeg naar een ondiepte toe. Er waren 3 lokale boten voor nodig om de boot weer vlot te trekken.

Of

Op mijn website liebelel.nl, staat de reis beschreven in de vorm van nieuwsbrieven, alsmede zijn vele foto's geplaatst. Medio volgend jaar hoop ik het volledige logboek van deze reis in boekvorm uit te geven."

Dagelijks tijdens de lunch het belangrijkste nieuws in je inbox?

Uitschrijven kan met 1 klik